

מפי עוללים

(או „צברינו החנוודים והעוקצניים“)

— הנה פאנטום.

— זה לא פאנטום. זה מיראז'.

מיראז' אביך! זה פאנטום GC עם מנוע משופר E25.

— והנה — זה מיראז'.

— נכון.

— מיראז' הישנים! עוד פעם הביאו את המיראז'ים הישנים.

— שרש, מנוע מרחף ארבע X.

— כן, עם הטילים הישנים T.L.S. —

אולטרה-סגולים.

— משעמם, בחיי! לא יכלו להביא את המיראז' החדש?

— איזה, המיראז' יד-הנפץ M?

— כן, זה עם טילי אוריאור זריר עם ראש החץ הנחשונים.

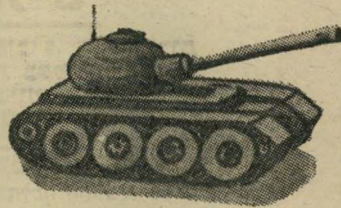
— נכון. זה שפועל על עקרון הגרביטציה הצנטריפוגלית של חום המנוע.

— בחיי הגוימו. בשביל זה באנו למיצעד

— בשביל לראות את הדברים הישנים הי אלה?

— הו! הנה באים הסאנקים.

— עלא כיפאק — הנה T-67 רוסי עם צריח 450° שלנו.

— כן, עם התותח המתנייע כפודי הקנה 212 סמ"ר.

— קצב אש לא נורמלי!

— 646 פגזים בדקה.

— והנה צנטריון... M-106... לא נכון,

יפה נוף משוש תבל

ליבי במזרח ואני בסוף מערב,

אבל מה — אני די מבסוט מהמצב!

בשימחה אשלם נדרי למגבית, בעוד

ליבי לשמע צרותיכם נחמץ ונעצב.

יקל בעיני כל טוב ארה"ב, כמו

יקר בעיני מראה מצעדיכם על שיריוני וחייליו.

יפה נוף, משוש תבל, קריה למלך רב,

באי-באי, להתראות בחגיגות הל"ו!

YEHUDA HALEVY

5th Ave. New-York. N.Y. 10081 U.S.A.

איך להגן על מטוסינו

לתוך שתי מזוודות, בכל מטוס הממדי ריא מהארץ ואליה, יש להכניס שני ילדים ערביים, מבניהם של הרוצחים והמחבלים המבלים בכלא על חשבון משלם המיסים הישראלי. נראה אם אז יעזו המחבלים להתנכל למטוסים ולהרוג את בני „גיבוריהם“.

הסיבות שאני מציע דווקא ילדים הן: 1. לתוך מזוודה קשה להכניס מברג, גרם, מה גם שילדים ניתנים לקיפול

בקלות יתר ואף משקלם אינו גדול. 2. אם בכל זאת יפגעו המחבלים במטוסים יוכח העולם כי המדובר ברוצח חי ילדים שאינם מהססים אפילו לרצוח את ילדיהם הם.

3. הילדים הערביים עדיין אינם שטורפים שינאה וארס כחוריהם, ולכן נוכל להביאם לאהבת-ישראל אמיתית על-ידי טיולי חינוך ברחבי העולם. בכך גם נורכח לעולם שכל רצוננו הוא בשלום וברוחה הערביי ישראל.

ציון במישפּת־תּפּדה (פּדוּן), קריית־ארבע

שיחרגו את עצמם

שמעתי בשמחה על התקריות האחרונות בלבנון — בין הצבא למחבלים. נראה כי השיטה שלנו הצליחה: לסכסך בינינו הם לבין עצמם עד שיחרגו אחד את ה שני. אולי אז ישורו, סוף, השקט בי גבולנו.

שושנה בן חוהים שיכון בבלי

מכתב

גלוי

לכבוד

מר יצחק בן-אהרון

הוועד-הפועל של ההסתדרות.

הנידון:

כרטיסי הזמנה למיצעד

א.נ.

כידוע לכבודו, לא קיבלו רא-שי העיריות והמועצות המקומות יות כל כרטיסי הזמנה למיצעד צה"ל בירושלים. הם רואים בכך זלזול במעמדם ופגיעה בתפקי-דם — במיוחד לאור העובדה ש-כרטיסי הזמנה במאות חולקו חינוס לפרענקים ממוסררה ו-משמואל-הנביא.

אנו פונים אל כבוד המזכ"ל, אשר ויתר בזמנו על כרטיס ה-הזמנה שלו למיצעד, בבקשה כי יעביר לנו את כרטיסו הפנוי. במחווה זאת נראה סמל להידוק שיתוף הפעולה הפורה בין ה-הסתדרות לרשויות המוניציפלי-יות.

בתודה ובברכה

א. פילון

יו"ר מרכז השרטון המקומי

ממישנתו של מייסדו:

המלבין פני חברו, ברבים —

המלבינים פני חבריהם.

ד"ר זוארק

(בכנס האקדמיה ללשון

העברית, תשי"א)

חשבון הנפש

קוראים יקרים.

דבר מדאיג קרה לנו היום. רגע לפני סגירת הגיליון התברר, לחרדתנו, כי בי עמוד 3 נותר שטח ריק. פשוט נייר עיתון — חלק, לבן וחשוף. נייר לבן זה הצית אור אדום במוחנו הדסטרוקטיבי: היתכן שהכל בסדר? כל-כך בסדר, שאי-אפשר ל-סגור שני עמודים פעוטים אלה?

החלטנו לברר זאת לאלתר. הזעקנו את צוות-המשאלים שלנו, ויצאנו לחקור את האורח המצוי כשבסינו השאלה הנוקבת: מה מציק לך בפרוט כ"ה שנים למדינת ישראל?

ראשית דבר פנינו לסאשה, המעמד שלנו. לסאשה, כך התברר, מציקה העובדה ש-העמוד עדיין לא נסגר, וארוחת-הצהריים מצטננת.

רפי, צבר צעיר ומבטיח, הבטיח לנו כי הדבר היחיד שמציק לו הוא אשתו.

שום דבר, כך ענה לנו יוסף כלום, יליד הארץ ואקדמאי כבן 35.

הגאונים, השיב ירוחם גאון-עצבים, נהג בסופרגאז, כשהוא אוחז בבטנו.

כאן הפסקנו את המשאל, כשלתיסכולנו אין גבול. מיד לאחר כתיבת קטע זה ניכר נס כולנו לבית-המרקחת ונקנה כמה כדורי שינה.

לילה טוב.

צעידה זו נאנסה...

מיהו האנס?

במסורת סרטי המתח:

„התפוז המיכני“

„איזה מין גימנסיה“

„נוסע עובר בגשם“

ו„היצ'קוק פרנזי“

שיא השיאים של מתח נוסח היצ'קוק

האנס כריסטיאן אנדרסון

הצגת בכורה ארצית השבוע

„ס'נרמה“ תל-אביב

סיפור עגום

זהו סיפור עגום על זמר מחאה ידוע, אשר רצה בכל נפשו ומאודו לשיר שירי מחאה על המצב הפוליטי, החברתי, ובכלל.

חיפש הזמר הידוע אחר אנשים מוכי שרים, שיכתבו לו חומר ארסי ותוקפני — אך נראה כי הללו לא היו בנמצא. וכך נשאר אותו זמר מחאה ידוע בלא שירי מחאה. אך מה לעשות, ויום העצמאות ממשמש ובא. והילדים רעבים?

כיון שכך, פנה זמר המחאה הידוע לכותב חומר מפורסם, ולאחר עבודה פרוה ומאמצת יצא בתכנית של שירי הלל למדינת ישראל.

בנדאי ראייתם אותו, קוראים יקרים, ניצב בערב החג על אחת הבמות, ושר בכל נפשו ומאודו „אנו כיתה אלמונית“, או משהו אחר — אבל אנא, אל תחשדו בו: בתוך-תוכו ישנה נשמת זמר-מחאה אמיתית. והוא גורא גורא השתדל, פשוט אין מי שיכתוב חומר טוב, וחבל...